

Cici

İYİ BİR HİKAYE
ASIL BİTTİĞİNDE BAŞLAR

AKİLAH
azra kohen

AKİLAH

Çİ

X

For: kitabiyurdu.az

DESTEK YAYINLARI: 478

EDEBİYAT: 166

Çİ / AKİLAH

Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibi Azra Sarızeybek

Kohen'in yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

www.akilah.co

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Editör: Haluk Bener

Son Okuma: Ayten Koçal

Kapak Tasarım: İlknur Muştı

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Destek Yayınları: Temmuz 2014

2.Baskı: Temmuz 2014

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-4994-81-6

© Destek Yayınları

İnönü Cad. 33/4 Gümüşsuyu Beyoğlu / İstanbul

Tel: (0) 212 252 22 42

Fax: (0) 212 252 22 43

www.destekyayinlari.com

info@destekyayinlari.com

[facebook.com/ DestekYayinevi](https://facebook.com/DestekYayinevi)

twitter.com/destekyayinlari

İnkılap Kitabevi Baskı Tesisleri

Matbaa Sertifika No: 10614

Çobançeşme Mah. Altay Sk. No. 8

Yenibosna – Bahçelievler / İstanbul

Tel: (0) 212 496 11 11

AKİLAH azra kohen Çİ X Hayat hepimizden daha akıllı.

Bir tek kişiye duyulan aşktan daha acımasız bir şey var mıdır? Eşim Sadok; Kutuplaşmış saçmalıklar evreninde, bu agresif düalitenin tam göbeğinde, ancak bir mucizeyle var olabilecek kadar nadir, her koşulda hayatta kalabilecek kadar güçlü, beni bile şaşırtabilecek kadar akıllı ve her an bende sevgi uyandırabilecek kadar eşsiz bir varlıksın sen. Ben ancak, olduğun her şey için minnettar olmaya devam ediyorum. Senden seri üretime geçmek dünyanın kurtuluşu için sanırım tek çare! Editörüm Haluk; Satırlar arasına sızmış varlığın çok değerli. İyi bir dost, muhteşem bir eleştirmen ve tartışılacak hatta kavga edilecek en doğru kişisin sen. Hayat seni benden hiç eksik etmesin. Oğlum Baruh; Verdiğin ilhamın yüceliğinde boynum resmen kıldan ince. Savaşların savaşılarak

kazanılmayacağını bana öğrettiğin için, doğduğun andan itibaren beni eğittiğin için, bu kadar anlayışlı ve sağlam olabildiğin için hayata şükürler olsun! Kendin gibi tertemiz varlıklarla yaşayabileceğin bir dünya için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum. Kendisi olabilme cesareti gösterebildiği için Natalie'ye, Kalbinin temizliğini hep koruyabildiği için Hülya'ya, Böylesine gerçek olabildikleri için Hatice ve Onur'a, Beni toprakladığı için Dilek'e, Zekâsı için Raşel'e, Ait hissettirdiği için Yelda'ya, Sahip çıktığı için Ertürk'e, Derin dostluğu için Tülay'a, İşinin ehli olduğu için Zeynep'e, KK'ler için Ayşegül ve Korhan'a, Cuma akşamları için Pur ailesinin tüm fertlerine, Her yer Şakran her yer bizim için Gizem ve Mete'ye, Görevini çok iyi yapıp beni özgürleştirdiği için Zübeyde'ye, ve benim kadar yansıdığı için 19 arkadaşşıma teşekkür ederim. Varlığınız fark yarattı, mutluluk verdi. Sabrın için minnettarım. Bilgisayarımın bir köşesinde, bürokrasi hapishanesinde bekleyen Çi'yi sana ulaştırabilmek için vazgeçmemecesine savaştığımı ve seninle kurduğum bu bağın, senin varlığının, benim için çok değerli olduğunu bilmelisin. Aynı kaynaktan geldiklerimizle buluşmanın, hayatı değil sistemi yaşadığımızı anlamamanın, bir parazit gibi tükettiğimiz bu gezegende kurulmuş bu lanetli sistemi aşmanın, gerekeni yapmak için uyanmanın zamanı yakın. Aynı anda yan yana var olmamız hepimizin aynı gezegende yaşadığı anlamına gelmiyor maalesef. Tekâmüllerimiz farklı. Dip dibe olmamıza rağmen aynı anda, farklı boyutlarda, hatta farklı gezegenlerde, bambaşka deneyimlerde olabiliriz. Çi, ölmek için doğduğunu unutmadan bu gezegende hiçbir şeyin hiç kimseye ait olamayacağını anlayan, sahip olduklarının değil analizini yapabildiği deneyimlerin gerçek zenginlik olduğunu bilerek yaşayıp kendi potansiyelinin savaşçısı olabilme cesareti gösterenlere adanmıştır. Çi'nin satır aralarında pusuya yatmış anlamların sana ulaşması dileğiyle kocaman sarılıyorum sana, kendimden bir parçayı kucaklarcasına. Beynimizi bilgiyle yıkamanın zamanı geldi.

1. BÖLÜM

1. Deniz... Köye geldiğinden beri bu tarlayı üçüncü temizlemesiydi, köklerine dikkat etmeden kopardığı yabancı otların bir hafta içinde aynı yerde yine biteceğini biliyordu artık. Yalın ayak çalışmaktan kurumuş, çatlamış çıplak ayaklarına baktı, ne kadar köksüzdü. Bildiği hayattan geriye hiçbir şey kalmamıştı, var olmasına neden olan her şey yok olmuş, artık sadece anlamsızlık vardı. Hissettiği duyguya isim takamıyordu. Buraya geldikten aylar sonra, durumuna teşhis koyabilecek ayıklığa ancak gelebilmişti. Ayıklığını kaybetmesi ilk defa uyuşturucudan değildi. Bu sefer önce ruhunu, sonra bedenini ele geçiren bu şey, vücudunun ürettiği bu şey, herhangi bir uyuşturucudan bile daha güçlü, daha uzun etkili bir kimyasaldı: Acı. Duru'nun, Can Manay'ın helikopterinden inişini gördüğü o televizyon mağazasının vitrininde Can Manay'ın Duru'yu kollarına alıp öptüğü o anda doğmuştu bu acı ve arsızca içinde ne duygu varsa yutmuş, şimdi kocaman olmuştu. Öyle büyüktü ki sanki Deniz'in evreniydi. Artık, ancak acının içinde var olabilen biriydi o. Ruhu ağrıyordu. Ülkenin güneybatısında bir köyde, karın tokluğuna çalışan, önüne konulursa yiyecek, konulmazsa sormayan, işi olmadığında dalıp dalıp giden, şaşılacak kadar az uyuyan, uzun boylu, geniş omuzlu, suratındaki kıllardan yakışıklılığı pek bilinmese de gözlerinin güzelliği köylüler arasında dillendirilmiş bir işçiden başka bir şey değildi artık. Dikkatle çektiği o yabancı otlar gibi, dikkatle çekilip çıkarılmıştı kendi toprağından. Şehirden ayrılışı, daha doğrusu kovulması tam bir insanlık dramıydı aslında ama Deniz o kadar yaralıydı ki kendi dramını kavrayabilecek algısı bile kalmamıştı. Duru'yu aramakla geçen 29 saatte dört ayrı karakola gitmiş, Can Manay dahil tanıdığı herkesten yardım istemiş, Can Manay'a ulaşamamasından şüphelenmeden Duru'yu her yerde aramıştı. 29 saat boyunca içinde hissettiği azap, dördüncü kez gittiği karakoldan çıkışta, önünden geçtiği bir elektronik mağazasının satılık televizyonlarından bazılarında Duru'yu görene kadar kendi çaresizliğine

are bulabileceğini sanmıştı. O magazin programının görüntüleri, Duru’yu nihayet bulmanın hissiyle çaresizliğini bir an dindirmiş, sonraysa ruhunu parçalamıştı. Hissedilen çaresizliğin ruhu parçalayan bir umutsuzluğa dönüşmesi var olan tüm anlamları yok ederken damarlarındaki kan acıyla beslenmeye başlamıştı. Kendi uydusu tarafından parçalanmış bir gezegendi o, hayat yoktu ama hâlâ yörüngedeydi. O an artık acı yok, sadece anlamsızlık vardı. Duru nasıl yapmıştı böyle bir şeyi? Neden? Niye? Oraya nasıl gittiğini, içeri nasıl girdiğini bilmiyordu ama Can Manay’ın ofisinde etrafa saldırdığını hatırlıyordu. Kıskançlığın değil, hayal kırıklığının saldırıydı bu. Belki de ölebilirdi, Can Manay’ın “ricasıyla” alındığı karakolun o hücrelerinde geçen üç gün olmasa... O hücre Deniz’in ölmesini engelledi ama onu sessizce bitirdi. Nezarethaneden çıktığındaysa üç gün önce sahip olduğunu sandığı hayattan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Müzik gitmişti. Anlamsızlık bedeninden taşıp tüm algısını doldurduğunda artık o sadece bir posaydı. Bir zamanlar, varoluşu tüm coşkusıyla hissettiği bu bedende nefes almaya, yemeye, uyuyabildiği anlarda uyumaya devam eden bir posa. İlk defa müzik duymuyordu, tek bir nota bile yoktu. İçinde her şey solmuştu. İçindeki boşluğun bir gün dünyayı değiştirecek bir şeye gebe olacağını bilmeden kızgın güneşin altında ince, uzun müzisyen parmakları, toprağın bereketini kutlarcasına çıkmış yabancı otları tek tek yolmaya devam ederken aklında tek bir düşünce vardı: Yalın ayak çalışmaktan dolayı kaynaklanan lanet olası yara daha ne kadar acıyabilirdi? 2. Can & Duru Can, suratına yayılan mutluluğun tuhaf görüntüsünü umursamadan kafasını yasladı koltuğa. İşe gitmek üzere yoldaydı. Aracının lüks deri koltukları hissettiği bu duyguya yatak olmuşçasına kendini bıraktı. Gözleri, önünde uzanan yoldaydı ama aklı sadece Duru’da. Gözlerini de kapatıp beynine akan anlamsız görüntüleri kesti çünkü artık bu evrende sadece Duru vardı sanki. Duru’nun gülümsemesinin aralığında beliren güzel dişlerinin şekli, o gülümsemeyle

şekillenen yanağındaki çıkıntı, güneş ışığıyla renk değiştiren saçları, şaşırdığında suratına, özellikle de gözlerinin içine yayılan ifade, o gözlerin orgazm yaşarkenki kısıklıkları, o gülümseyen ağzın sevişirkenki dolgun pembeliği, o embeliği emmenin lezzeti, o beyaz tene ancak dokunulduğunda hissedilen pürüzsüzlükteki haz, o avuca sığmayacak büyüklükte dolgun ama büyük olmayan memelerin küçük, sivri uçlarının tahriki... Ona dokunabilmek, öpebilmek, etini avuçlayabilmek, içine girebilmek, hazla kıvranan vücudunu seyredebilmek... Can neredeyse boşalmak üzereydi! Erkekliğinin sertliği öyle bir gerginlik vermişti ki, Ali'ye hemen eve geri dönmeleri gerektiğini telaşla haykırdı. Can'ın buyurmasıyla yolun ortasında aniden durmak zorunda kalan Ali, etrafındaki araçların küfürlü kornasına aldırış etmeden hemen arabayı döndürdü. Can'ın unuttuğu şeyin çok önemli olduğunun bilincinde bir saniye bile kaybetmeden araçları sollayarak malikâneye geri döndüler. Can Manay'ın polis merkezindeki tanıdıkları sayesinde paparazzileri uzaklaştırmak için verilen polis ekibinin yanından hızla geçerken elini kaldırarak her şeyin yolunda olduğunu işaret etmek zorunda hissetti Ali, daha önce hiç bu kadar acele etmemişti. Acele etmesinin çok önemli olduğunu, Can'ın unuttuğu şeye ulaşmasının acil olduğunu düşünerek vardı eve. Can, arabadan inmeden çıkardığı ceketıyla ereksiyonunu gizleyerek fırladı araçtan, güvenliği hızla geçip kapıya vardı, içeri girer girmez durmaksızın ayakkabılarını fırlattı, salona çıkan merdivenlerde kravattan kurtuldu, yatak odasına uzanan koridorda gömleğin düğmelerini yırtarcasına açtı. Duru'nun evde olduğunu, çıkmadığını biliyordu, emindi, çünkü kokusunu alıyordu. Yatak odasının kapısı aralıktı ve Can içindeki coşkuyu kontrol altına alarak yavaşça açtı kapıyı. Duru, Can'ın ısrarıyla girdiği küvette gecenin tüm yorgunluğunu atarken kapıda dikilen Can'ı görünce şaşırmadı bile. Yarı çıplak, erekte, istekli, âşık Can Manay. Can kendisine doğru huzurlu adımlar atarken Duru sakince kalktı küvetten, üzerinden akan suyun Can'ı çıldırtacağını bilerek. Bir kadını en tahrik

eden şey erkeğin üzerinde yarattığı etkiydi. Ona hissettirdiği her duyguda kendini buldu Duru, kendi güzelliğinin aksini Can'ın gözlerinden gördü, Deniz'in uyuşmuş gözlerinde çok uzun zamandır göremediği kendini... Duru'nun küvetten yükselen çıplak bedenine bakarken adımlarını durdurdu Can, bu anı diğerleri gibi aklına kazımak istiyordu. Duru'nun küvetten çıkması, havluya uzanıp acele etmeden kendini kurulaması, önce havluyu, sonra kafasının üstünde topladığı saçlarından çıkardığı tokayı umursamaz bir şekilde yere bırakması, yatağa gitmek için adım adım yavaşça yanından geçmesi kafasına kazındı anbean. Sabırsızlıkla Duru'ya uzanması ve onu yakalamışçasına kendine çekip dudaklarına gömülmesi... Dudaklarını emerken Duru'yu, kendi pantolonunu çıkarması için yönlendirmesi, kalçalarından düşen antolonu bacaklarından fırlatırken Duru'nun benzersiz lezzetteki dudaklarını emmeye devam etmesi, eliyle memelerini kavraması, kavradığı şeyin sadece ve sadece kendisine ait olduğunu mırıldanması... Bir hamlede Duru'yu baldırlarından tutup kucağına alması ve içine girerken ona “Sen benimsin” diye art arda buyurması... İçinde gidip gelirken yaptıkları şeyi bir tek kendisinin ona yapabileceğini haykırması... Duru'yu kucağından indirip arkasını çevirmesi, karşıdaki duvara dayayıp içine girmesi ve ensesini, boynunu içine çeke çeke öptükten sonra içinde gidip gelirken kulağına yaklaşp “Duru... Duru... Duru... Duru” diye inlemesi... Duru'nun kafasını ona çevirip dudaklarını ağzına vermesi, Can'ın o dudakları iştahla emerken bir eliyle Duru'yu avuçlaması, diğer eliyle bir memesini kavraması ve içine akarken iniltiyle bir tek kendisinin Duru'ya sahip olacağını tekrar söylemesi... Can ve Duru böyle başladılar günlerine, daha önce başladıkları birçok gün gibi. 3. Bilge Eti'nin suratındaki öfke o kadar belirgindi ki Bilge, “Can Bey gecikecek, dilerseniz biz başlayalım” dedikten sonra açıklama bile yapamadı. Can Manay'ın kaçırdığı dördüncü toplantılarıyla bu. Eti'nin umursamaz hali öncekileri önemsizleştirmişti ama bugün bir farklılık vardı.

Umursuyordu. Bilge ancak çok sonraları, bugünkü farklılığın Eti'nin kamuflej becerisindeki azalmadan kaynaklandığını, aslında her ekildiğinde içinde kopan öfke fırtınasını kamufle etmek için umursamıyor görünmeyi seçtiğini anlayacaktı. Eti hiç konuşmadı, gözlüklerini takıp önündeki dosyayı açtı hemen. Bilge de hemen karşısındaki sandalyeye oturup onu takip etti. Çalışmaya başlamaları en iyisiydi. Bilge dosyayı kastederek, “Önümüzdeki ay son seansı sizinle. Sonra test için bir seans da biz alacağız. Can Bey, sonuçları sizin değerlendirmenizi not düşmüş buraya” dedi. Eti'den hiç ses çıkmayınca ona baktı. Eti, gözlüğü elinde, geriye yaslanmış, kulağındaki telefonu dinliyordu dikkatle. Can yine cevap vermiyordu. Bilge bir an bekleyip yineledi: “Ahmet Bey'in analizini önümüzdeki hafta siz değerlendirirsiniz, değil mi?” Eti, telefonu masanın üzerine bırakıp dümdüz baktı Bilge'ye. Ahmet Bey falan umurunda değildi. “Can nerede?” dedi. Bilge cevabını bilmediği bu soru karşısında ezilerek, “Bilmiyorum...” diyebildi. Başkası olsa bir sürü bahane uydurabilirdi ama Eti, Can Manay'ı koruması gereken en son kişiydi. Ayrıca Can'ın sahteliğine anlam katan bir duruşu vardı. Ona yalan söylemeyecekti. Eti, Bilge'ye eliyle yanındaki sandalyeyi göstererek onu yanına istedi. Bilge hemen yaklaştı. Eti, “Biraz endişeliyim... Anlamışsındır. Toplantıları kaçırarak biri değildir Can. Bu dördüncü, daha önce hiç olmamıştı. Fazla ses çıkarmadan nerede olduğunu öğrenir misin?” dedi. Bilge evet anlamında kafasını salladı. Can Manay'ı bir kez daha araması anlamasızdı. Evinin güvenliğini arayıp Can'ın eve geri döndüğünü öğrendi. Bir şey unutmuş olmalıydı. Telefonu kapatıp Eti'ye durumu açıkladı. Eti, Bilge'nin elini tutup sıktı ve gülümsedi. Geriye yaslanırken, “Can çok değerli. Onu gözetmek hep görevim oldu. Bu hastalık olmasa çok daha yararlı olabilirdim ama artık yaşlandım, yorgunum” derken Bilge bu özel sohbeti Eti'yle paylaştığına inanamayarak heyecanlandı. Eti devam etti: “Yardıma ihtiyacım var galiba, kabul etmek istemesem de... Diğer toplantılarına da geç kalıyor

mu?” Bilge, “Henüz çok bir toplantımız olmadı, sezon yeni başlıyor” diye cevap verdi. Eti başını sallayıp sordu: “Duru ofise gelir mi?” Bilge, hayır anlamında başını salladı. Eti gülümseyip tekrar dosyalara döndü. Tek tek dosyaları incelerlerken Bilge Eti’nin büyüyen endişesinin kaynağını düşündü. İkisinin arasındaki bağın farkındaydı ve Eti’nin yöntemlerinde birinin, hiçbir şeyi nedensiz yapmayacağını bilecek kadar analitik çalışıyordu beyni. Kendisine yapılan testlerin aslında göstermelik olduğunu, asıl testin bekleme salonundaki o sohbetleri olduğunu anlayacak kadar da yaklaşmıştı Eti’ye. Yöntemlerini analiz ettikçe ondan öğrenmeye başlamıştı. Can Manay bir hiçti bu kapalı kutu analiz mekanizmasının yanında. Nedensiz asla konuşmayan, her hareketiyle bir amaca hizmet eden güdümlü bir sistem gibiydi Eti. Sizi sizden çok daha iyi yönetecek bir sistem. Böyle bir annesi olmasının ne kadar muazzam olacağını düşünür olmuştu Bilge, ancak böyle annelerin tanrılar doğurduğunu hayal ederek. Ama Can Manay’ın bir gözetmene ihtiyacı neden olsundu? Eti’yi hep Can Manay’ın mentoru olarak görmüştü ancak şimdi anlıyordu, aralarında birbirlerini tedirgin edecek bir durum vardı. Daha önce hep kendi tedirginliğinin yansıması sanmıştı bu durumu çünkü hiç rahat hissetmiyordu Can Manay’ın yanında. Eti’nin varlığı huzur verse de Can Manay’ın Eti’nin karşısında hazır ola geçen enerjisi şimdi sislerin arasından çıkıp iyice kendini göstermişti. Topu topu 2 kere görmüştü onları birlikte ama şimdi teşhisinden emindi. Bilge, Eti’nin konuşmasıyla düşüncelerinden sıyrıldı. “Uzun yıllar önce bir hastam vardı, duygularını hissetmekle ilgili ciddi sorunları olan bir çocuktuk. Yoğun olarak hissettiği her duygu, kontrol edilmesi zor bir travmaya yol açıyordu, heyecanlandığında, korktuğunda, üzüldüğünde, hatta sevindiğinde bile mantıklı tepkiler vermek yerine o an hissettiği duygunun yoğunluğunda kayboluyor ve bu duygu yoğunluğundan ancak kendine zarar vererek çıkabiliyordu. Bildiğin üzere sınırda kişilik bozukluğunun genel bir semptomudur da bu ama sanki onun duygu duyum eşiği

bizlerden daha farklıydı, daha hassastı. Sevdığı kızın başka bir erkekle konuşmasında hissettiği kıskançlığı bacağına sapladığı çatalın verdiği acıyla dindirebildiğini anlatmıştı bana, ana damardan birkaç milim sağa sapladığı çatalın kırılan ucu bugün hâlâ kemiğine saplı durumdadır. Ahmet Bey de böyle bir vaka. İnsan, insan olarak doğar ama bu insanlık hali hayatının ilk 5 yılında, ancak içindeki insanı koruyabilirse devam eder, ilk 5 yılda yaşadıkların insanlığa ters düşen şeylerse hayvana dönüşürsün. Düşünen, planlayan bir hayvana. İnsan hayvanlaşırsa bilinen en vahşi hayvan olur. Ahmet Bey’in yaşadığı travma bizi aşar. İçindeki hayvan o kadar derine işlemiş ki benim analizime gerek olduğunu sanmıyorum. Bu Can’ın işi.” Bilge, “Veteriner psikolog Can Manay” diye düşündü, bir an kıkırdadı, sonra kendi ilk 5 yılını düşündü, hatırlayamadığı bir sürü travması olduğuna emindi. İlk 5 yılda sadece annesi tarafından korunabilen yaratıklardık biz. Annenin koruması olmadan sahipsizdik. Kendini hayvan gibi de hissetmiyordu aslında. Abisi Doğru’nun etkisi olmuş olmalıydı. Doğru’ya bakmak zorunda kalmak içindeki insanı beslemiş olmalıydı. Ne tuhaftı, yaşadığımız zorluklar karakterimizin en kuvvetli yanlarını oluşturuyordu. Eti’yle tüm dosyaların üzerinden geçtiler. Her dosyada ondan bir şey öğrenerek, hayatı analiz ederek dinledi. Hayatı Eti’yle analiz etmek ne kadar başka, ne kadar taze, nasıl da heyecan vericiydi! Ama stüdyodaki toplantının başlamasına çok az kalmıştı. Can Manay direkt stüdyoya gitmiş olmalıydı. Bilge çıkması gerektiğini söylediğinde Eti gülümseyip Can’ın bugün ve yarınki programını sordu. Programı başkasıyla paylaşmasının yasak olduğunu bilen Bilge tedirgin, öylece baktı. Eti’nin anlamasını istedi. Eti gülümseyerek, “Can’ın programı her zaman bana açık olmuştur, buradasın diye sana sordum, yoksa Zeynep’ten de öğrenirim” dedi. Bilge günlük programı detaylarıyla anlattı. Tokalaşarak vedalaştılar. Bilge’nin stüdyoya varması 18 dakika sürdü. Telaşla otoparka girer girmez Can Manay’ın arabasına baktı, yoktu. Binadan içeri girince sakinleşti, emin

adımlarla yürüdü. Burada kabul görmüş, saygı duyulan biriydi artık. Kaya'nın gidişi kesinleşince kendisi için işler yoluna girmişti. Hâlâ arada kendisine dik dik bakanlar oluyordu ama Bilge kendisine dik bakanlara ancak dik bakılması gerektiğini nihayet öğrenmişti. Her dik bakışa bir meydan okumayla cevap vermek artık neredeyse zevkli gelmeye başlamıştı. Durumdan tam zevk almaya başlamıştı ki dik bakışlar yok olmuştu. İnsanlığımıza rağmen hayvanlığımız kadar etrafımızda saygı uyandırabilmemiz ne acıydı. Can Manay'ın odasına doğru ilerlerken, kapının karşısındaki koltukta oturmuş bekleyen biri olduğunu fark etmeden kartını aradı. Kartı bulduğunda duyduğu ses tüylerini diken diken etti. İmkânsızdı! Kucağındaki koca çantayı kenara koyan Murat şimdi ayaklanmış kendisine doğru gelirken ona nasıl olduğunu soruyordu, bu “Nasılsın Bilge?” ne güzel bir soruydu. Bilge, gözlüklerinin arkasında kendini saklanıyormuş gibi hissederek gözlerindeki şaşkınlığı engelleyemeden “Murat!” diyebilirdi sadece. Ağzından belki Murat çıkmıştı ama asıl söylemek istediği “Artık çok iyiyim” idi. Kendisine uzatılan eli sıkmaya cesaret edemedi, hissettiği duyguların o tene dokunduğunda yine canlanabilme ihtimali çok tehlikeli geldi. Kapıyı açması gerektiğini söyleyip kartı yuvasına soktu. Murat yaklaştı, şimdi dibinde, bir nefes uzaklığındaydı. Bilge hemen kapıyı açıp, aceleyle attığı bir adımla aralarındaki mesafeyi korudu. Murat bir an Bilge'nin uzaklaşmasına bakıp hemen yerde bıraktığı ödevleri toparlayıp içeri girdi. Ödevleri sehpanın üstüne, kendisini de koltuğa bıraktı. Bilge, Murat'ın suratına bakmamaya dikkat ederek ödevlerden alabildiği kadarını toplayıp kendi masasına taşıdı. İkinci partiyi taşıyacaktı ki döndüğünde Murat ödevlerin geri kalanıyla yine dibindeydi. Yüz yüze, göz göze geldiler. Bilge hemen kafasını eğip durumdan sıyrılmak için adım attı ama Murat önce davranıp Bilge'nin adımının önünü kesti. Bilge kafasını kaldırmadan diğer tarafa hamle yaptı ama Murat yine karşıladı. Bilge Murat'a bakmadan “Lütfen... rahatsız oluyorum” dedi ve dümdüz bekledi. Murat

birkaç saniye sonra kenara çekilip Bilge'ye yol verdi. Kızın üzerindeki etkisinin ne kadar fazla olduğunu deneyimlemek çok eğlenceliydi. Hoşlanıyordu bu kızıdan. Akıllı olmasından, hislerine teslim olmamasından. Neredeyse bir fanteziye dönüşecek kadar eşsiz biriydi Bilge. Murat, "Can Manay'la nasıl gidiyor?" dedi. Suratındaki yaramaz bir çocuğu andıran tebessüm çok çekici ve samimiydi. Bilge kısık sesle "İyi" derken odanın diğer köşesine ilerledi. Asla olamayacak bir hayale kapılıp küçük düşmek istemiyordu ve Murat'tan uzak durmalıydı. Dönüp Murat'a baktı. Sakince, "Ben ödevleri Can Bey'e iletirim. İyi günler" deyip bekledi. Artık Murat'ın gitmesi gerekirdi. Murat birkaç adım atmıştı ki aniden acıyla iki büklüm olup bağırdı, ayağını vurmuş olmalıydı. Bilge, Murat'a yaklaşp doğrulmasına yardımcı olmak için onu kolundan tuttu, Murat acı içinde doğruldu ve Bilge'nin dudaklarına yapıştı. Bilge hemen kendini çekmese daha da uzun öpüşeceklerdi. Bilge şaşkınlıkla Murat'ın gülmesini izledi. Ayağını falan çarpmamıştı, hepsi numaraydı! "N'apıyorsun!" dedi hırçın olmaya çalışarak. Murat eğleniyordu, Bilge'ye yaklaşp "Sana yaklaşmaya çalışıyorum. Niye kaçıyorsun?" dedi ses tonunun ne kadar etkileyici olduğunu farkındalığında. Bilge suratına gelen bir topu karşılar gibi, "Kaçmıyorum. Sevmiyorum böyle alay edilmeyi. Yapma!" dedi. Huysuzca kapıya yürüdü. Hissettiği onur kırıklığını kamufle ederek kapının yanında öylece dikildi. Murat ciddileşti. "Asla alay etmem seninle! Asla. En saygı duyduğum kişisin sen" dedi. Doğruyu söylüyordu, Bilge kadar saygı uyandıran kimseyi tanımamıştı. Güzel olup olmadığını önemsizleştirecek kadar değerliydi Bilge. Çok akıllıydı, iyiydi, sakindi... Sanki bu dünyadan değildi. Bilge çok heyecanlandı, o kadar ki Murat kendisine doğru ilerlerken kıpırdayamadı. Murat, Bilge'ye bir nefes kadar yaklaşp, "Sakın böyle düşünme bir daha! Sen tanıdığım en düzgün insansın. Asla seni incitmek istemem" dedi. Bilge'nin kuru dudaklarına kısa ve ıslak bir öpücük kondurdu ve odadan çıktı gitti. Can Manay'ın iç hat telefonu çalana kadar,

yaşadığı şeye inanamayan herkes gibi orada öylece dikilip salise salise olanları düşündü, hesapladı, nedenini merak etti. Arayan reji yardımcısıydı, Bilge'yle muhatap olmaktan hoşnut olmayan bir tonda ama saygılı, toplantı için daha ne kadar beklemleri gerektiğini soruyordu, Can Manay yine geç kalmıştı. 4. Özge Bilgisayar ekranının karşısında sinir krizi geçirmesine ramak kala okuduğu şeye inanamayarak bakıyordu İrem Billur. İnternette dolanan bu iğrenç, Darbe adındaki dergi, kendisiyle ilgili bir sürü mide bulandırıcı şey yazmıştı. Yazı, fahişelik yıllarında yattığı adamların isimlerini, adamların yaptıkları işlerle birlikte sıralayarak başlıyor, bu sıralamayı İrem'in sektörde yükselişini sağlayan işlerle eşleştiriyor ve herkesin kız kardeşi olarak bildiği Halime'nin aslında kızı olduğunu, doğum yaptığı ebenin noterden tasdikli yazılı ifadesini de ekleyerek açıklıyordu. Olamaz, diye düşündü İrem, olmamalıydı! Bunca yıldan sonra, tüm bu saçmalıklar böylesine ortaya çıkmamalıydı. Avukatını aramakla, Murat Kolhan'ın sağ kolu Apo'yu aramak arasında bir an tereddüt edip hemen Apo'yu aradı. Apo, bu işe muhabirlikten girmiş ve yıllar içinde susması gereken yerde susup, taraf tutması gereken yerde doğru taraf tutarak şimdi genel müdürlüğe yükselmişti. İrem'in, işi düştüğünde yattığı adamlardan sadece biriydi. Apo'yu ararken içini bir korku sardı. Medya patronları, canları bir şeylere sıkıldığında emirleri altındakilere, canlarını sıkan şeyi yok etmeleri için emir verirler ve o hafta içinde dergilerde ya da televizyonlarda dönemin parlak yıldızlarından birinin kabul edilemez bir skandalı halka sunulur ve bu parlak yıldız bir daha asla parlamayacak şekilde halkın gözünde söndürülürdü. Acaba kendisine olan da bu muydu?! Kimseye kötülük yapmamıştı İrem, sadece talebe cevap vermiş ve marifetlerini paylaşmıştı. Hayatı boyunca kıskanılmıştı bu kadın, ona sahip olamayanlar onu hep aşağılamışlar ya da sektörde yükselmek isteyen diğer kıskanç kadınların gazıyla bazıları ona tuzak kurmaya kalkmışlardı ama kimse başaramamıştı. Erkeklerin dünyasıydı burası. İyi bir muamele yeterliydi bu dünyada yararlı

arkadaşlıklar kurmaya. Köşe kapmakta ustaydı İrem, ustalaşmıştı. Her köşeyi tutan adamın yatağına girmiş, gösterdiği muameleyle bu adamları değerli hissettirmişti. Bu ülkenin kadınları çok kısırdı İrem'e göre, doğuramadıkları için değil, içlerindeki kadını besleyip yaşatamadıkları için. İrem içindeki kadını yaşatmış, bu kadının özgürlükle gelişmesi ve var olması için onu güçlü erkeklerden oluşan bir korunma kalkanının içine koymuştu. Bir erkeğin sizi korumasını sağlamak kolay şey değildi, erkekler sadece sahip oldukları şeye karşı koruma güden yaratıklardı, İrem akıllıydı, yattığı her erkeğe sanki kendisine sadece o sahipmiş gibi hissettirecek kadar akıllı. Apo, konunun asla kendilerinden kaynaklanmadığını, kendilerinin de çok şaşkın olduğunu, konuyu hemen Murat Kolhan'a iletip durumla ilgili önlem alacaklarını söyledi. İrem biraz rahatlamıştı, telefonu kapatır kapatmaz, olası tüm diğer küçük baş medya patronlarıyla irtibata geçti. Kimsenin bir ilgisi, bilgisi yoktu ve herkes şoktaydı. Kim böyle bir şeye cesaret edebilirdi, edebilmişti? Birlikte olduğu adamların sıralanması önemli değildi, fahişelik suçlamalarıysa umurunda bile değildi ama Halime'nin kızı olduğunu kanıtlamak amacıyla yazılanlar acı vericiydi. Yıllarca korumaya çalıştığı itibarı, saklamaya çalıştığı sırları, yaşlanmaya başladığı anda nasıl da saldırıya uğramıştı, kendisini koruyan tüm erkekleri de yaşlanmış, yerlerine gelen yenilerse daha genç kadınları tercih eder olmuştu. Çaptan düşmüştü İrem, artık hiçbir gazetenin ön sayfasında yer alamayacak kadar çaptan düşmüştü. Emindi, bu yapılan saldırı kendi çaptan düşmüşlüğüne, yaşlanmışlığının sonucuydu. Halime'yi arayana kadar içindeki karamsarlık o kadar büyümüşü ki, Halime'nin verdiği fikir olmasa bir daha evden çıkmayı bile aklına getirmezd. Halime'nin söylediği gibi, önce en seksi geceliğini giydi, sonra güzel ama yaşlı yüzünü hafif bir makyajla elden geçirdi. Hâlâ çekici bir kadındı, hâlâ dişiydi. Halime geldiğinde henüz hapları içmemişti, her zaman hazırlıkları uzun süren bir kadındı İrem. Halime, İrem'in içtiği ilaçların kana karışması için yarım

saatten biraz fazla bekledi yanı başında, İrem ağır şekilde uykusunun geldiğini söylediğinde Halime, sitenin güvenlik görevlilerini telaşla çağırdı ve yaşadığı hakaret, aşağılanma ve iftiradan sonra kendi canını almaya kalkan sözde ablasının hemen hastaneye yetiştirilmesi gerektiğini söylerken ağlamaklı olmaya özen gösterdi. İrem yıllardan sonra ilk defa hem manşetlerde hem de ana haberdeydi. Ülkenin dört bir yanındaki haber kaynakları, en değerli sanatçılardan birinin nasıl da haksızlığa uğradığını anlatıyordu halka ve o geceden sonra herkes bu haksızlığa neden olmasıyla ünlenen Darbe' yi okudu, konuştu, paylaştı. Ne Özge'nin geceler boyunca verdiği emeği, ne dergileri dağıtırken katlandığı zahmet, ne derginin nasıl yok edilmeye çalışıldığını anlatan kapak tasarımı, ne de ilgi çekici içeriği... bunlardan hiçbirisi derginin reklamı için İrem Billur'un numaradan intihar teşebbüsünden daha etkili olmamıştı. Özge, Darbe' nin önümüzdeki hafta çıkacak sayısı adına bayilere dağıtılması için hazırlanan kapağı onaylarken düşmanların düşmanlıklarıyla nasıl da güç verebilir olduğunu düşündü, saatine baktı. Sadık Murat Kolhan'la olan randevusuna sadece dört saat kalmıştı, çıkmalıydı. Üzerinde yürümekte zorluk çektiği topuklu ayakkabıları, poposunu sanki vücudundan fırlamak isteyen ayrı bir parça gibi sivri gösteren eteği ve beline oturan ceketiyle kendini kendi gibi hissetmeden çıktı evden. Apartmandan çıkıp yüz metre yürümesi yetmişti özüne dönmezse asla var olamayacağını anlamasına. Eve geri döndü, ayağındaki mantık dışı ayakkabıları ve üzerindeki gülünç kıyafeti çıkardı, kendini en rahat hissettiği kot pantolonunu, üzerine de ortaokuldan beri sakladığı beyaz okul gömleğini giydi. Gömleğin kolları artık kısa geliyordu, hemen dirseklerine kadar kıvırdı ve askıda duran kravatı boynuna geçirip öylesine bol bıraktı. İşte şimdi hazırды. Özge, merdivenleri özgürce hoplaya zıplaya indi, sokağa çıktığında kuş gibi hafifti. Kendisi olma cesareti gösterebilmiş biri gibi. Yolda, duyduğu mutluluğun, verdiği emeğin etkisiyle hissettiği gururdan mı, yoksa bu etkinin Sadık Murat Kolhan'la tekrar görüşebilmek için haklı bir bahane

yaratmasından mı kaynaklandığını düşünmek istemedi. Sadık Murat Kolhan'ın kendisine gönderdiği adrese doğru yola çıktı. Oraya varması üç saatini alacaktı. Ama Özge bu sefer hazırlıklıydı, hem yola hem Sadık Murat Kolhan'a. 5. Ada Çok para vardı bu işte! Reddedilemeyecek kadar çok para. Parasını almaya giderken kendi kendine söz verdi Ada, bu son olacaktı. Çok para olsa da bu son olmalıydı. İlk ve son. İlk yaptığı diş fırçası reklamı zaten sayılmazdı, değişik marka diş fırçalarıyla diş fırçalayan bir grup insanın çıkardığı sesi kemanla taklit etmiş, bir sürü diş fırçasının sesi akordu bozuk keman gibi çıkarken, reklam markası diş fırçasının sesini ahenkli bir müzik olarak çıkarmıştı. Çok kolay olmuştu, bir saat içinde işini bitirmişti. Stüdyodan çıkarken reklam yönetmeni olduğunu söyleyen adam, kimsenin istenileni bu kadar çabuk ve net veremeyeceği ve gerçek bir reklam müziği yeteneği olmasıyla ilgili iltifatlarla kafasını ütülemişti. O günden beri, hemen hemen her iki günde bir aranır olmuştu reklam ajansları tarafından ama kabul etmemişti hiçbirini, bugün parasını alacağı iş haricinde. Bu son yaptığı müzik, ülkenin en büyük telefon servis sağlayıcılarından birinin reklam müziği idi. İnsanlar daha fazla tüketsin, daha fazla harcasın, daha fazla borçlansınlar diye gereken tüm motivasyon en usta haliyle yerleştirilmiş, Ada'nın müziği de bu amaca ustaca hayat vermişti. Şarkıyı yazması, bestelemesi ve stüdyoya girip oluşturması birkaç saatini almıştı, daha keşfedilmemiş olsa da gerçekten de ülkenin göreceği en yetenekli jingle1 yaratıcısıydı. Ada bizzat ajansa çağırılmıştı parasını almak için. Burada olmaktan hoşnut değildi, yaptığı şeyi bir daha yapmaması gereken herkes gibi, suç mahalline gitmek akıllıca gelmiyordu. Yol boyunca Deniz'in yokluğunun ağırlığıyla küçülen kalbi ajansa gidiyor olma fikriyle iyice kasılmıştı. Suçluydu. Deniz'in kendisine yüklediği her şeye karşıydı müziği böyle satması. Bir daha yapmayacağım, paramı alacağım ve çıkacağım, diye düşündü. Deniz yanında olsa bu para önemli olmazdı ama yoktu. Yaz boyunca her yerde aramıştı onu. Bir yıldır çalıştıkları

“Mezuniyet Gecesi”nin muhteşemliğini kanıtlayan çekim kasetlerinin kaybolması, uyuşturucu kullandığı şikâyetiyle istenilen testleri Deniz’in reddederek istifa etmesi, Duru’nun psikologun gelini ilan edilmesi... Darbe üstüne darbe almıştı Deniz. Yok olmuştu. Acaba şimdi neredeydi? Nasıldı? Neler yaşamıştı? Neler yaşıyordu?... Yaşıyordu... Önemli olan da buydu aslında. Emin olduğu tek şeydi bu, çünkü ölse hissederd. Yolunun üzerindeki bayilerden birinde Duru’yu görene kadar aklı Deniz’deydi. Duru! İnce, uzun, beyaz bedeni havuz başında güneşlenirken nasıl da parlıyordu, paparazzi tarafından gizlice çekilmiş bu resim tuhaf bir magazin dergisinin kapağındaydı ve dergi garip bir şekilde bayiin üstüne asılmış, rüzgârla sallanıyordu. Ne tuhaf bir ismi vardı derginin: Darbe. Beyni yürümesini söylerken adımları durdu, Duru hakkında yazılanları okumak için karşı konulamaz bir merak hissetti. Duru’nun o psikolog adamla olan ilişkisi nasıl da patlamıştı. Bir günde gündemdeki en merak edilen konu olmuş, aylarca basından inmemiş, herkes o ilişkiyi takip eder olmuş, Duru ülke çapında tapılan, istenen, en merak edilen kadına dönüşmüştü. Bunun böyle olacağını içinde bir yerlerde hissetmişti Ada ama Deniz’siz olacağını tahmin bile edemezdi. Bir kâbus gibi Deniz yok olmuş, Duru’ysa her yerdeydi şimdi! Neyse ki televizyon izlemediği ve magazine dikkat etmediği sürece artık okulda görmüyordu onu. Deniz’i bulma çabasında bir kez aramıştı Duru’yu ama Deniz’le ilgili sorular başlayınca Duru kısa kesip kapatmıştı telefonu, o da bilmiyordu. Duru’nun psikolog adamla olması ilk önce taze bir nefes gibi girmişti Ada’nın içine, rahatlatan, huzur veren bir nefes. Oh, demişti Ada. Hatırlıyordu, ilk tepkisi buydu. Oh! Deniz’i Duru’dan ayıklayan bir “Oh”tu ama ikinci nefeste yüreği sıkışmıştı. Sevdği tek erkeğin sevdiği kadını böyle kaybetmesi büyük acımasızlıktı, hele Deniz gibi bunu asla hak etmeyen biri için. Bayie yürüdü, dergiyi almak istediğini söyledi. Adam derginin satılık olmadığını, ancak internetten okuyabileceğini, her bayie bir kapak örneğinin reklam için bırakıldığını açıkladı ve Ada’ya bir

kart uzattı. Kapağın tasarımında yapılmış küçük kartta derginin web adresi belirgin bir şekilde yazılmıştı. Ada inceledi ve kartı attı. Nefret ediyordu bu kızdan, öldüresiye bir nefret! Reklam ajansına girdiğinde sabırsızca niye burada olduğunu açıkladı danışmaya, çünkü Duru'nun etkisinden artık kimi görmesi gerektiğini bile hatırlamıyordu. Üstelik biraz erken gelmişti. Danışmadaki kız yukarıya haber verdikten bir dakika sonra müşteri temsilcisi olduğunu söyleyen süslü bir kadın gelip onu yukarı davet etti. Ada kadının elini sıkarken Deniz'e ihanet ediyor olma hali iyice yayıldı bedenine, soğuk, kuru, "Paramı alıp gitmek istiyorum" dedi. Hiç konuşmadan asansörle en üst kata çıktılar. Önünde modern, büyük sekreter masasının olduğu odaya girdiler, oda boştu ve zenginliğiyle dikkat çekecek kadar iyi döşenmişti. İçinde bir bilardo masası, tilt, büyük bir müzik kutusu vardı. Eğlenceli bir yere benziyordu ve tek kişiye ait olduğu kesindi çünkü diğer köşede tek kişilik kocaman bir masa vardı. Ada kendisine gösterilen rahat koltuğa oturduğunda, önündeki sehpanın üstündeki servisi fark etti. Çok lezzetli görünen bir pasta ve çay seti duruyordu. Bu odanın muhasebeciye ait olmadığı kesindi. Müşteri temsilcisi kız odadan çıkmak üzereyken Ada fırlayıp, "Benim hemen gitmem lazım, bekleyemem" diye belirtti. Kız şaşkınlıkla durakladı yine, ilk defa bu ajansa gelip hemen gitmek isteyen birini görüyordu, insanlar bırak binaya girmeyi, bu kata çıkabilmek için yıllarca kölelik bile yapıyorlardı. Anlamlandıramadığı bir şeye cevap verdiği her mimiğinden belli olacak şekilde, "Tugay Bey gelsin, gidersiniz" dedi. Kız odadan çıktığında Ada iyice gerildi, Deniz'in, ilhamın ne kadar kutsal olmasıyla, insanlara ilham veren müziğin asla köleleştirilmemesiyle ilgili konuşmaları geldi aklına, müzikle uyandırdığı ilhamı, bir markayı sevdirmek için satmamalıydı! Burada olması her anlamda yanlıştı çünkü Deniz'e tamamen hak veriyordu, tereddüt etmeden çıkış kapısına doğru hızla yürüdü, kapıyı açıp dışarı çıktı. Tugay Bey kapının hemen önünde onu karşıladı, "Beklettiğim için üzgünüm, ben Tugay" diyerek. Güven

veren tebessümü ve sakın gözleriyle dikkatle baktı Ada'ya, saklanmasını buyurduğu yetenek demek buydu diye düşündü: Silik, sıradan. Tokalaştılar. “Uzun süredir seni bekliyordum” diyerek odasına girdi ve büyük deri koltuğun köşesine oturur oturmaz “Ne içersin?” diye sordu. Ada, hiçbir şey demek istedi ama “Su lütfen” diyebildi. Bu adamda sakinleştiren bir şey vardı. Belki sıradanlığının konforuydu bu. Adını koyamadığı bu şey Ada'yı meraklandırdı. Koltuğun diğer köşesine otururken adam “Uzun süredir senin kadar yetenekli biriyle karşılaşmadım Ada. Bunu herkese söylemem ama tanıştığımıza memnun oldum” dedi. Ada sadece gülümseyebildi. Adam, “Bir tanıdığım sizin okul gösterinizi izlemiş birkaç ay önce, o günden beri hep aklımdaydın. Bu işle kismet oldu tanışmamız. Neler yapıyorsun?” dediğinde Ada kendisine atılan soruyu karşılamakta birkaç saniye gecikti. Hiçbir şey yaptığı yoktu, dünyayı kurtarıyor bile olsa bunu nasıl ifade edebileceğini bilemeyecek kadar aptal hissetti kendini, “Hiçbir şey yapmıyorum” derken. Tugay, “Müzik yapıyorsun, bu bayağı bir şey demek” diye atıldı. Ada sadece kafasını evet anlamında sallayabildi. Sessizce bir süre oturdular, su ve kahve getiren kız gidene kadar konuşmadılar. Sonra Ada direkt konuya girdi: “Benim gitmem lazım, ödemeyi sizden mi alacağım?” Adam kulağa güzel gelen dolu bir kahkaha attı ve “İlginç birisin sen Ada, kaç yaşındasın?” dedi. “21” diye cevapladı. Adam açıkladı: “Sana hayatının işini teklif edeceğim ve bilmek istedim, reşit misin?” Ada tereddüt etmeden günah çıkarır gibi “Ben reklam için çalışmam” dedi. Adam kaşlarını çatarak “Neden?” diye sordu. Ada, “İnsanlar daha çok tüketsin diye onları motive etmek istemiyorum. Çok sevdiğim bir öğretmenim tükettiğini üretmeyen insanın sadece parazit olduğunu söyler, ben de ona katılıyorum” dedi. Adam kaşlarını ilgiyle kaldırıp “Tükettiğini üretmeyen insan... Enteresan bir bakış açısı. Ama biz burada tükettiğimizi üretmek için çalışıyoruz” dedi. Ada söylenen şeye inanmadığını belirten şekilde kaşlarını kaldırdı, sonuçta bir reklam